

deres; men lad mig tilføje: Den Opsparing, der gør en Nation stærk, det er Opsparingen paa den brede Front. Det Spørgsmaal, der her foreligger, er, om de økonomiske Forhold er saaledes, at der er Mulighed for Opsparing i den brede Befolkning, om de sociale Tilstande her i Landet er saadanne, at de kalder paa Opsparingslysten hos den jævne Mand, fordi han ved, at Opsparing giver ham nye Erhvervsmuligheder. Derfor har vi fra det radikale Venstres Side aldrig ønsket de jævne, arbejdsskabte Formuer stærkt beskattede, og det bliver de som nævnt heller ikke; men vi er nødt til at vende os paa det skarpeste derimod, naar man nu mener, at Erhvervslivets Tryk tilsiger, at Skattenedsættelsen skal ske først paa de største Formuer.

Hvordan tror man egentlig, at de Tusinder, der paa Grund af Statens Pengepolitik har tabt alt, hvad de ejer, hvor der altsaa er Tale om en virkelig Formuekonfiskation, vil forstaa, at netop de store Formuer, der har tjent paa den Politik, som har ruineret dem selv, er de første, der skal have deres Tryk lettet? Nej, lad os mindes, hvad et Venstreblad, „Aalborg Amtstidende“, skrev for godt og vel halvandet Aar siden i Anledning af Guld kronens Tilbagevenden: „Mange af de Formueejere, der vil blive ramt af en Valutaafgift til Fordel for Laantagerne fra Kronens Forfaldsperiode, vil med Glæde betale Afgiften for at opnaa den Sikkerhed og Fasthed under deres økonomiske Dispositioner, som den guldindløselige Parikrone betyder“. En saadan Afgift, som „Aalborg Amtstidende“ den Gang tog Ordet for, af dem, der tjente paa Guld kronen, er ikke blevet gennemført. Tror man nu virkelig, at Befolkningen vil finde, at de, hvem der ikke blev paalagt den Afgift, som man fandt retfærdig, skal være de første, der bør have Lettelser?

En saadan Politik er efter vor Opfattelse uretfærdig; men den er tillige urimelig ogsaa erhvervsmæssigt set. Er der Alvor i dette at lette Erhvervslivets Skattetryk, saa ophæv de Skatter, der fordyrer Produktionen, fjern Skattebyrderne paa Byggeriet, som har saa stor Betydning i Øjeblikket, nedsæt de tyngende Stempelafgifter og Omsætningsafgifter, der rammer enhver Ejendomsoverdragelse og anden Omsætning netop paa de Tidspunkter, hvor den, der skal udrede dem, har daarligst Raad dertil og det føles som det haardeste Tryk! Eller nedsæt den Del af Forbrugsafgifterne, som hviler paa et nødtørftigt Forbrug hos dem, der kæmper den haardeste økonomiske Kamp! En Skattenedsættelsespolitik af den

Art vil vi være med til at støtte, og hvis man ikke fra anden Side vil fremsætte Forslag derom, vil vi gøre det.

I den højtærede Finansministers Forelæggelsestale nævnte han, hvorledes sidste Vinters Lovgivning havde bragt gode Besparselser for Kommunernes Økonomi, mindst 10 Mill. Kr. aarligt. Det kan jo ikke nægtes, at det er en anden Røst, der i Øjeblikket lyder fra Landets Kommuner. Fra By til By drøftes det i denne Tid, om det vil være muligt at undgaa at opkræve et kvart Aars ekstra Skat netop i Kraft af de Love, der blev gennemført herinde sidste Aar. Og der er saa meget mere Grund til at drøfte dette Spørgsmaal ogsaa i Forbindelse med denne Finanslov, som man jo paa Finanslovforslaget for 1928—29 endnu ser opført 3½ Mill. Kr. til Indbetaling i Statens Arbejdsløshedsfond, som ikke mere skal anvendes, som kun skal bringes op til 12 Mill. Kr., for at man derefter kan frigøre alle Arbejdsgivere for Bidrag dertil. Vi kommer altsaa til at staa overfor det Forhold, at der i Øjeblikket ligger 10 Mill. Kr. i Statens Arbejdsløshedsfond, som er opsparet med Krisetider for Øje, og at der hertil endogsaa i det kommende Aar endnu er budgetteret 3½ Mill. Kr., der fra Statskassen skal indbetales i denne Fond. Alle disse Penge skal ligge urørte, samtidig med at Kommunerne er ved at synke i Knæ økonomisk set. Vi maa fra vor Side hævde, at der af disse Penge skal kunne bruges efter det Formaal, hvortil de er opsparet, saa at Kommunerne derigennem lettes for den forfærdelige Byrde, de nu er ude for.

Det fremgik af det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Tale i Gaar, at han forstod, at der var noget betænkeligt i hele dette Forhold, idet han fremsatte en Beklagelse over, at det ikke sidste Aar var kommet til en Realitetsdrøftelse mellem Regeringen og Socialdemokratiet om hele Arbejdsløshedsreformen. Ja, det er muligt, at det er beklageligt, det anser jeg det ogsaa for at være, men Sandheden tro maa jeg sige, at der var ikke noget Tidspunkt, hvor den højtærede Indenrigsminister den Gang gav til Kende, at han var rede til en saadan Realitetsdrøftelse.

Det er i Virkeligheden beundringsværdigt i Øjeblikket at se de Anstrengelser, der fra Kommunernes Side gøres for at skaffe de nødvendige Penge til Veje overfor den Situation, der er indtraadt 1. Oktober, dels rent understøttelsesmæssigt set, dels ikke mindst i Retning af at sætte Arbejder i Gang. Men jeg tror, det vil vise sig, at de Opgaver,